

Галина Крюк

Шлях

Шлях життя завжди невідомий. Бо як плани не будуй, про що не мрій, а один камінчик на дорозі може перевернути усе догори дригом.

Звідки я знала, що мій літературний блог допоможе зібрати сім тисяч для поранених бійців? Якби мені таке сказали на початку ведення блогу, я б подумала, що людина не виспалася.

Але допис не про це. А про світло, що промінчиками пробивається скрізь товщу клубастої п'ятми. І ці промінчики – люди, які, не дивлячись ні на що, не сходять з важкої стежки.

Я лише дала клич: «Агов, рятуймо!» – а ви без вагань, без питань взяли та зробили все від себе можливе. Робили репости, переказували кошти. Хто скільки зміг. І так копійка до копійки, гривня до гривні – й хлопці мають підтримку.

Я щиро дякувала кожному і дякую зараз. А мені казали: «Та що я? Це хлопцям дякую і тобі за збір коштів».

Проте я вірю, що всі ми – це маленькі механізми, які в поєднанні створюють велику міцну машину, що веде нас до перемоги. І якщо з ладу вийде хоча б один гвинтик, все може зламатися.

Тому не здаваймося, продовжуймо бій.

Вісім років та сто п'ятнадцятий день війни.

Втомилися, виснажилися, але не зламалися.

Бо кожен з нас – це світло, і ми переможемо темряву!

